

SALLY EN ZIJN HONDJE

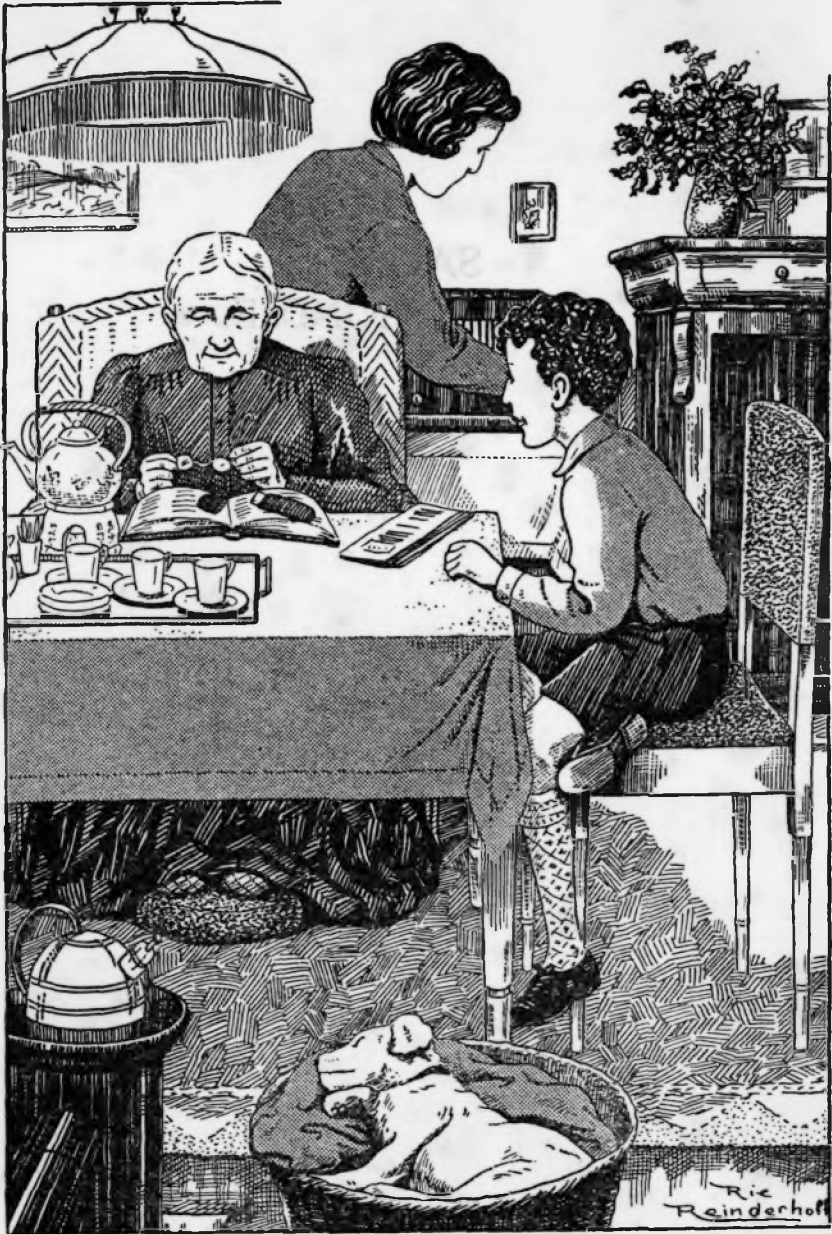

DOOR

C.T.H. JONGE JAN-DE GROOT

G.F. CALLENBACH NV. NUKERK

SALLY
EN ZIJN HONDJE

SALLY EN ZIJN HONDJE

DOOR

C. TH. JONGEJAN-DE GROOT

TEKENINGEN VAN RIE REINDERHOFF

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

I N H O U D

Hfdst.	Blz.
I. Op zolder	7
II. Met oom Levi op stap	11
III. Een droevige tijding	15
IV. Sally blijft alleen	18
V. Wat Sally hoorde	23
VI. Op weg naar omoe	26
VII. Terug naar huis	30
VIII. Sally wordt gevonden	33
IX. In het ziekenhuis	36
X. Bij omoe Lievekens	39
XI. Omoe en Sally	42
XII. Slot	44

HOOFDSTUK I

OP ZOLDER

Sneeuw op Kerstmis! O, dat is heerlijk. Dan kun je in de Kerstvacantie je sleetje van zolder halen en sneeuwballen gooien en een sneeuwpop maken met een bezem in de arm en een oude pet van vader op.

Aan al die fijne dingen kun je denken, als je lekker warm toegestopt in je bed ligt te wachten op je moeder, die je zal komen zeggen, dat het tijd is om op te staan.

Maar wanneer je nu geen moeder hebt? En geen vader? En geen warm bed?

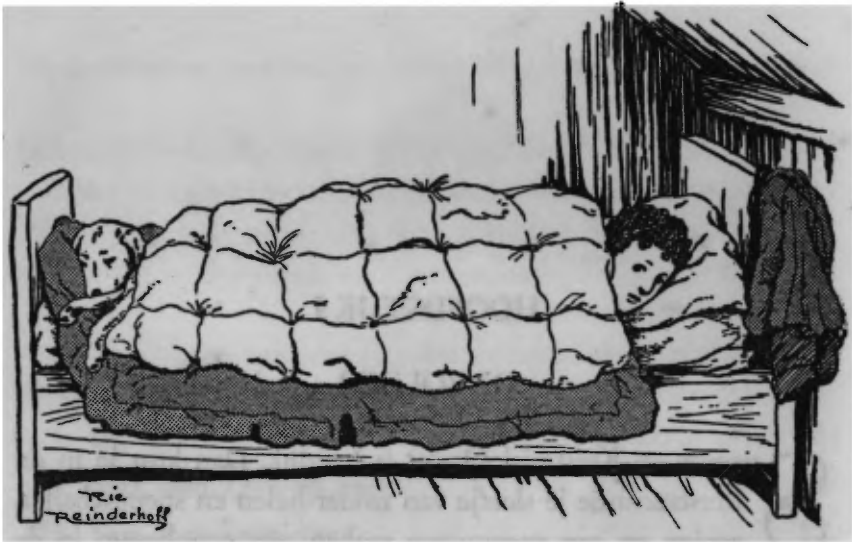
Zie je, dat zijn allemaal dingen, die Sally niet heeft. Sally ligt op de zolder van een oud huis en de wind kan zo maar handen vol sneeuw door de naden van het dak jagen.

En zijn ledikant? Dat zegt piep-piep bij iedere beweging, die Sally maakt.

Of Sally het daar koud heeft? Gelukkig heeft oom Levi een heleboel dek op zijn bed gestapeld.

Lekkere, warme, wollen dekens? Nee, hoor, die heeft oom Levi zelf niet.

Maar een opgevouwen, oud vloerkleed is ook warm en dan wiebelt er boven op het ledikant nog een oude matras, waar het stro uitpuilt.

Ja, zwaar is het allemaal wel, maar nu heeft Sally ook geen last van de kou.

En dan heeft Sally ook nog een heerlijk warm voetenkussen in bed. Een voetenkussen van wollige haren. Dat voetenkussen heet Blackie en hij mocht 't eigenlijk niet mee naar bed nemen. Maar zie je, anders was het helemaal niet fijn bij de mensen, die Sally oom Levi en tante Saar noemde, maar die toch geen familie van hem waren.

Maar waarom gaat Sally dan niet naar zijn vader en moeder terug, als hij 't niet prettig vindt in dat oude, nare, koude huis?

Sally heeft geen vader en moeder meer. Tijdens de oorlog zijn ze weggehaald in een overvalwagen. En zijn zuster, die al heel groot was, was ook meegenomen.

En waarom was Sally dan niet meegenomen? Een buurman had hem stilletjes in huis genomen en later was hij bij een oud vrouwtje geweest. Dat heette omoe Lievekens. O, daar was het heerlijk geweest. Zij woonde op een klein bovenhuisje en het was zo ge-

zellig geweest in haar kleine kamer. Ze had een rieten stoel, die altijd gezellig kraakte.

Wanneer hij in de alkoof lag, had hij er naar geluisterd. Dan had hij gedacht: Nu zit omoe aan tafel en schenkt thee in een gebloemde kom zonder oor en ze stopt een gat in mijn kous en het theelichtje brandt weer zo mooi. Al de herdertjes op het ouderwetse theeschermpje zijn weer te zien.

Sally mocht nooit op straat spelen, maar dat was niet zo erg, hoor! Omoe Lievekens had een veranda en daar kon je kijken naar de spoortreinen, die voorbijreden.

En omoe had zulke mooie verhalen verteld. Van de Zoon van God, Die de Messias was geweest. Tegen Hem kon je praten en Die kon alles horen, wat je zei.

Na de oorlog waren Sally's ouders en zijn zuster niet teruggekomen. Toen was hij naar tante Saar gebracht.

Omoe had heel erg gehuild en tante Saar had beloofd, dat ze Sally af en toe een dagje naar omoe zou brengen. Maar toen had hij op een dag verteld, wat omoe hem over de Heere Jezus gezegd had en toen had tante Saar gezegd, dat het maar beter was, dat Sally niet te veel bij omoe kwam. Hij zou maar in de war raken, want de Messias, Die de Joden verwachtten, was nog niet gekomen.

Omoe zou wel erg verlangen naar hem en ook naar Blackie, want dat was omoe's hond. Omoe had hem laten brengen, toen hij een paar dagen bij tante Saar was.

Blackie jankte de hele dag, omdat hij zijn kleine baasje kwijt was. Tante Saar was erg geschrokken.

„Wat moeten we hier beginnen met dat dier,” had ze gezegd. „We hebben zelf amper genoeg te eten.”

Maar oom Levi had gezegd, dat hij blijven mocht.

Maar wanneer tante Saar wist, dat Blackie nu in bed lag, zat er wat voor Sally op.

Nu kruipt Sally nog eens lekker diep onder het dek. Tante Saar weet het niet en ze liggen heerlijk warm met hun beidjes.

Van nijd perst de wind nog eens een flinke vuist vol jachtsneeuw door een kier in het dak.

Maar daar heeft Sally geen last van. Hij dommelt in en droomt van het Kerstfeest, dat komen zal. Een Kerstfeest, dat wel niet overvloedig zal zijn, want tante Saar is niet rijk.

HOOFDSTUK II

MET OOM LEVI OP STAP

„H allo, jongen, ben je wakker?”
Een zware hand schudt Sally heen en weer, dat het „H wankele ledikant kraakt en piept en de kapotte matras op de grond ploft.

Sally kruipt nog dieper onder het dek. Hij rilt, wanneer hij er aan denkt, hoe koud het zal zijn, als hij zich zal moeten aankleden op die koude zolder.

„Och, ome Levi,” klaagt hij. „’t Is nog zo donker. Mag ik nou nog effies in bed blijven?”

„Nee, jongen, dat kan niet,” zegt oom Levi vriendelijk. „Weet je wat je doet? Kleed je beneden maar aan. Daar brandt het oliestel.”

Sally mag zich beneden aankleden, beneden bij oom Levi. Daar is het niet zo koud en naar en donker.

„Kom mee, Blackie.”

De hond kruipt onmiddellijk uit zijn warme holletje. Hij wil bij het baasje blijven of het koud is of niet.

De jongen graait in het donker naar zijn kleren. Hier heeft hij zijn broek en hier is zijn kieltje. Daar is zijn ene kous. Maar waar is de andere nou? O, die heeft Blackie in zijn bek. Die denkt, dat er altijd maar wat te spelen is.

„Geef hier mijn kous, Blackie.”

Hu, wat is het koud.

Oom Levi doet de deur van de zoldertrap open. Hè, gelukkig, nu kan hij zien.

„Kom mee, Blackie.”

Knipperend tegen het licht staan ze even later bij oom Levi in de kamer.

„Ziezo, jongen, nou moet je maar gauw je kleren aantrekken,” zegt oom. „En kijk eens, wat hier staat. Vier boterhammen en een kop met twee scheppen suiker er in. Als je aangekleed bent, doe ik er lekkere, warme thee in.”

Blackie gaat maar vast naast de tafel zitten, waar de boterhammen liggen. Er zal straks wel wat voor hem afvallen.

Sally gaat zich echter eerst wassen in het kleine keukentje. Hu, wat is dat water koud. Het lijkt wel, of er spelden in zitten, die hem in zijn huid prikken. En zijn vingers beginnen te tintelen. Maar je wordt er later echt lekker warm van.

Blackie gromt eens van honger.

„Ja, ja,” zegt Sally en hij trekt een krukje onder de tafel uit, „heb maar geduld, hoor, Blackie. Eerst mensen, dan hangoren.”

„O,” grapt oom Levi, „dus jij bent ook al een mens, Sally. Je komt nog maar net kijken.”

En dan trekt oom Levi het papieren gordijn op, dat aan alle kanten gescheurd is. Geen wonder, het is nog een verduisteringsgordijn uit de oorlog.

Sally kijkt er naar en sopt grote hompen brood in de kroes thee, die klaarstond voor hem. Blackie krijgt telkens het laatste stukje.

Daar gaat de alkoofdeur open en tante Saar komt de kamer binnen. Zij geeuwt en trekt een wollen doek over haar nachttak.

„Zo,” zegt ze, „zijn jullie al klaar om er op uit te gaan? Dat is goed. Jullie moeten zorgen, dat er wat geld in huis komt met het

oog op de feestdagen. De konijnenvellen, die jullie ophalen, brengen aardig wat op en als je te laat gaat, is een andere lompenman jullie misschien voor geweest.”

Oom Levi kijkt eens naar buiten.

„De kou is nog niet uit de lucht,” zegt hij dan. „Hier, Sally, knoop deze das maar om je hals.”

Toen ze samen naar buiten stapten, begon het al te schemeren. Blackie jankte van wonder en geweld. En dat was geen wonder. Hij wilde mee met zijn baasje en het beviel hem helemaal niet, dat hij aan een poot van het fornuis vastgebonden was.

Ja, Blackie, dat kon niet anders. Sally had zo'n meelij met zijn hondje. Blackie verlangde zeker ook naar zijn oude huis bij omoe Lievekens. Hij had zo'n fijn plaatsje gehad in zijn mandje onder de tafel.

Oom Levi begon met een schorre stem te roepen: „Haze- en konijnevelle. . . . haze- en konijnevelle. . . .”

„Zal ik ook eens roepen?” vroeg Sally gewillig.

De man bleef staan en legde zijn hand op de schouder van de kleine jongen.

„Luister, jij kunt op een andere manier helpen. Jij moet aanbellen en denk er om. . . . als ze soms met een velletje aankomen, dan vraag je wat ze er voor moeten hebben. Maar dan zet je tegelijk een heel armoedig gezicht en dan vertel je ze maar, dat je hele familie vermoord is. Al je broertjes en zusjes ook.”

„Maar ik had maar één zus,” zegt Sally, „en. . . .”

Oom Levi schudde ongeduldig het hoofd.

„Dat weten ze toch niet. Ze moeten meelij met je hebben, zie je. En als je je verhaal gedaan hebt, roep je mij maar.”

„En toch mag je niet liegen,” dacht Sally, want omoe Lievekens

had gezegd, dat de Heere Jezus alles kon horen wat je zei.

Toen ze de eerste straat uit waren, lachte oom Levi van pret. Vier mooie vellen hadden ze al te pakken. Twee fijne, witte waren er bij en voor de andere had Sally niets hoeven te geven.

Maar de jongen had geen schik. Hij vond die bloederige vellen zo naar. Arme konijntjes!

Maar hij had niet lang tijd om te piekeren. Oom Levi duwde hem in de richting van een bakkerswinkel.

„Luister nou, Sally,” zei hij. „In die winkel vraag je eerst om vellen en als de bakker geen vellen heeft, zet je een armoedig gezicht en vraagt, of hij dan soms een boterham voor je heeft. Je wrijft maar eens over je maag. Het moet al gek gaan, als we daar niet wat op de kop tikken.”

Nee, vellen had de bakker niet. Hij had een veel te goed hart om konijntjes te slachten, die hij zelf opgefokt had. En omdat zijn hart zo goed was, keek hij ook zo medelijdend naar de kleine Jodenjongen, die zo verkleumd zijn winkel binnenkwam.

„Hier, kereltje,” zei hij. „Vellen heb ik niet, maar daar heb ik nog wat oud brood liggen. Hier, neem maar mee.”

„’t Lijkt wel, of iedereen een goede bui heeft,” zei oom Levi. Met een hele vracht vellen keerden ze naar huis terug.

HOOFDSTUK III

EEN DROEVIGE TIJDING

Nu zul je tante Saar eens een blij gezicht zien zetten, jongen," lachte oom Levi, toen ze hun huis naderden. „Maar tante Saar keek helemaal niet blij. Ze had de bokkepruik op en daar was Blackie de schuld van.

„Zo," zei ze, toen het tweetal binnenstapte, „we zullen Blackie de langste tijd wel gehad hebben. Vóór Nieuwjaar moeten we een huis voor hem zien te vinden.”

Sally kreeg een kleur van schrik en bleef stokstijf staan. Oom Levi bracht zijn vracht vellen naar het schuurtje en kwam toen weer terug.

„Kalm aan, Saar. Wat heeft Blackie uitgespookt, terwijl wij weg waren?”

„Uitgespookt. . . . uitgespookt. . . .” zuchtte tante Saar. „Hij heeft geblaft.”

„Nou ja, dat doet hij wel eens meer.”

„Ja, maar nou heeft-ie geblaft, toen er een agent aan de deur was om te vragen, of we ook een hond hadden aan te geven voor de belasting. Ik schudde nog van nee, maar daar begint die hond me te blaffen en toen had je die agent moeten zien. Hij grinnikte en schreef onze naam op in zijn boekje.”

„Nou mens, dan ben je er toch bij, hè?”

„Nee, ik heb gezegd, dat we bijna geen geld hadden voor eten, laat staan voor de belasting en toen had die agent meelij. Hij schrapte onze naam weer door en zei, dat we tot Nieuwjaar de tijd hadden om de hond weg te doen. Als-ie dan geen ander tehuis had, moesten we betalen. Dus je weet het, hè,” zei ze nog eens met nadruk, „vóór Nieuwjaar moet de hond weg. We hebben geen geld te missen.”

Oom Levi keek medelijdend naar Sally, die nog altijd op dezelfde plaats stond en die probeerde de tranen terug te houden, die naar zijn ogen drongen.

„Tut-tut-tut, dat loopt zo'n vaart niet, hoor,” kalmeerde hij.

Maar toen tante Saar een emmer oppakte om heet water te halen bij de water- en vuurvrouw, begon oom Levi nog eens over Blackie.

„Het eind van 't liedje zal toch wel zijn, dat de hond weg moet, jochie,” begon hij. „Tante Saar is wel een beetje kort aange-

bonden, maar in dit geval heeft ze gelijk. De belasting is te veel. We kunnen het niet betalen en daarom moet het stomme dier maar weg.”

Blackie kwispelde met zijn korte staartje en likte de tranen van Sally's wangen. Het was alsof hij wilde zeggen: Stil maar, baasje. We zijn nou weer bij elkaar en dan is alles toch weer goed.

„Arm dier,” snikte Sally, „als je weg moet, breng ik je terug naar omoe Lievekens.”

Ja, maar dat was gemakkelijker gezegd dan gedaan. Sally mocht niet meer naar omoe toe en hij wist toch ook de weg niet.

Toen tante Saar terugkwam, veegde Sally tersluiks zijn ogen af. Maar tante Saar zag toch, dat hij gehuild had.

„Huil nou maar niet,” zei ze. „De hond went wel weer aan een andere baas. En jij neemt maar een konijntje.”

Sally zuchtte, knoopte een touw aan Blackie's halsband en trok hem met zich mee de straat op. Hij wilde geen konijn. Hij wilde Blackie houden en dat kon niet. Het was wel heel erg.

HOOFDSTUK IV

SALLY BLIJFT ALLEEN

Het was de avond voor Kerstmis.

Oom Levi stond voor het gebroken spiegeltje en vouwde een wollen das kruiselings over zijn borst. Tante Saar stommelde in de alkoof en Sally zat bij Blackie op de grond.

„Gaat u vanavond uit, oom Levi?”

„Ja, jongen, wij gaan uit. Morgen is 't Kerstmis, hè? Nou ja, dat is eigenlijk geen feest voor Jodenmensen. Maar toch gaan je tante Saar en ik nou eens gezellig samen een glaasje bier ergens drinken. We hebben goed vellen verkocht en we gaan naar een café, waar het warm is en waar een stukje muziek gegeven wordt.”

„En waar moet ik dan blijven, oom Levi?”

„Jij krijgt ook wat van de buit mee,” lachte oom Levi. „Kijk eens hier, wat ik voor je heb. Alsjeblieft, twee kwartjes. Daar mag je nou eens helemaal mee doen wat je wilt. Je mag er voor naar de bioscoop gaan en je mag er lekkers voor kopen. Dat moet je helemaal zelf weten.”

„Maar als ik dan weer in huis wil?”

„Als we weggaan, leggen we de sleutel onder de vuilnisemmer, maar ik zou maar niet te gauw terugkomen. Wat moet je hier alleen in huis doen?”

„Dan kan ik toch naar bed gaan.”

„Och. . . .” weifelde oom Levi.

In gedachten zag hij het jongetje al alleen naar de donkere zolder klimmen. Hij trok Sally naar zich toe en fluisterde hem in het oor: „Als je naar bed gaat, neem je Blackie maar mee. Tante Saar hoeft het niet te weten. Als de kat van huis is, dansen de muizen, zie je.”

Maar tante Saar keek om het hoekje en zei: „’k Hoor wel wat jullie van plan zijn, hoor. Voor deze keer vind ik het goed, dat Blackie mee naar bed gaat.”

Toen tante Saar verdwenen was, greep Sally oom bij zijn jasje. „Oom Levi. . . . is het nou echt waar, dat Blackie weg moet voor de belasting?”

Het gezicht van oom Levi betrok.

„Het gaat mij ook genoeg aan mijn hart, jochie,” zei hij zacht.

„Maar we kunnen niet anders. We zijn geen rijke lui en waar moeten we het geld vandaan halen? Als die agent terugkomt en hij vindt het beest hier nog, dan heb je de poppen aan ’t dansen.” Blackie kreeg het oude, rafelige touw weer om zijn hals en Sally trok zijn kale jekkertje aan. Toen gingen ze naar buiten.

Het sneeuwen had nu opgehouden. Sally keek op naar de hemel. Hè, wat was dat mooi. Allemaal gouden sterren aan een hemel van fluweel.

Nou, maar ’t was aardig koud, hoor. Die kou beet hem in zijn oren en de gesmolten sneeuw drong direct in zijn klomp.

„Als mijn klomp nou maar niet stuk was,” dacht Sally.

Nu zou zijn voet langzaamaan koud en nat worden en dat was zo’n akelig gevoel.

Sally liep het steegje uit, waarin hij woonde en kwam op een grote, brede gracht. Daar was een bruggetje en toen hij dat overgelopen was, stond hij in een drukke straat.

Hij bleef staan en keek naar de mensen, die voorbijjachtten om thuis te komen.

Stil eens . . . wat was dat? Hij hoorde zingen.

Stille nacht . . . heilige nacht . . .

Sally kreeg een kleur van opwinding. Maar dat wijsje kende hij. Dat was het lied, dat omoe Lievekens altijd zong. Vroeger had hij het gekend. Er kwam in voor van een Kindje, Dat in hooi werd gelegd.

Kijk, daar, die kinderen zongen dat vers!

Op een draf liep hij naar een troepje kinderen, dat stond te zingen voor de deur van één van de deftige grachthuizen. Eén van de kinderen droeg een brandend lantarentje.

Daar ging de deur open en één van de grootste jongens hield zijn hand op.

Hoor, nu kon hij duidelijk horen, wat ze zongen . . .

Hulploos Kind, . . . heilig Kind,
Dat zo trouw zondaars mint,
Ook voor mij hebt Ge U rijkdom ontzegd,
Werdt Ge in stro en in doeken gelegd . . .

Ja, stro en doeken. Daar had je die regel. Zo stond het in dat versje.

„Kom mee, Blackie. Dadelijk zingen ze verder.”

Sally trok zijn hondje mee tot hij vlak bij de kinderen stond. Maar dat scheen hun niet te bevallen, want één van de jongens hield op met zingen, kwam op hem toe en snauwde: „Wat mot jij hier? Je zingt niet mee, hoor!”

„Ik ken dat versje niet eens goed,” zei Sally. „Ik mag toch zeker wel luisteren?”

„Nou ja, luisteren, dat mag. Maar je deelt straks niet met ons mee, hoor.”

„Ik hoef geen geld,” zei Sally nog eens. „Ik wil alleen luisteren naar dat versje.”

„Jij bent ook een rare snijboon,” lachte de jongen. „Wij doen 't wel om het geld, hoor. Dat kunstje hebben we op een film in de bioscoop afgekeken. In Engeland zingen de kinderen ook voor de huizen. Nou, 't brengt aardig wat op, hoor. We hebben al drie gulden. Ga jij op je eentje ook ergens staan zingen. 't Geeft niet wat je zingt, als 't maar een Kerstversje is.”

„Wat voeren jullie daar uit?” vroeg opeens een stem, die meer verwonderd dan boos klonk.

De jongen, die meende een politie-agent te zien, wilde eerst alarm slaan en hard weglopen, maar dan zag hij, dat de man een platte pet droeg, waarop stond: „Leger des Heils”.

„Wij doen niks,” zei één van de jongens. „We zingen alleen een paar Kerstversjes. Dat doen jullie toch ook?”

„Ja, maar dan houden jullie je hand op, hè?” zei de man niet onvriendelijk. „Ik weet iets veel fijners voor jullie. Hier aan 't eind van de straat is een lokaal, waar het heerlijk warm is en licht. Daar krijgen jullie koeken en chocolademelk en je kunt er luisteren naar een prachtig verhaal.”

De jongen weifelde. Wanneer ze bleven doorzingen, zouden ze veel geld ophalen en plezier kunnen maken op hun eigen manier. Ze zouden vuurwerk kunnen kopen voor Oudejaarsavond en ook nog lekkers.

„Wat moet dat hier?”

Kijk, nu was er een echte politie-agent naar hen toe gedrenteld.

Ja, nu was het spelletje uit, want die agent zou hen verder wel in de gaten houden.

„Ik waarschuw jullie, dat ik je niet betrap op bedelen, hoor,” zei hij.

„Nou, wat heb ik jullie gezegd?” lachte de andere man in uniform. „Als ik jullie was, luisterde ik maar naar mijn uitnodiging. Weet je 't nog? Aan 't eind van de straat. Er is plaats voor jullie allemaal.”

Nu, dan zouden ze maar naar dat gebouw gaan, waar lekkers te krijgen was. Joelend en schreeuwend liepen de kinderen de straat uit. Sally volgde hen langzaam, want Blackie kon niet zo hard lopen.

Nu ging hij ook Kerstfeest vieren!

HOOFDSTUK V

WAT SALLY HOORDE

Bij het lokaal hield hij stil.

„Kom mee, Blackie,” zei hij. „Binnen is het lekker warm.

Niet blaffen, hoor!”

Een vriendelijke dame kwam naar Sally toe.

„Kom je ook feest vieren, kereltje?”

Sally knikte.

„Dat is goed,” zei de dame. „Maar dan moet je je hond eerst even thuis gaan brengen. Je woont toch zeker in de buurt?”

Een paar jongens jouwden Sally na.

„Wat een domoor,” riepen ze. „Die denkt, dat hij zijn hond mag meebrengen.”

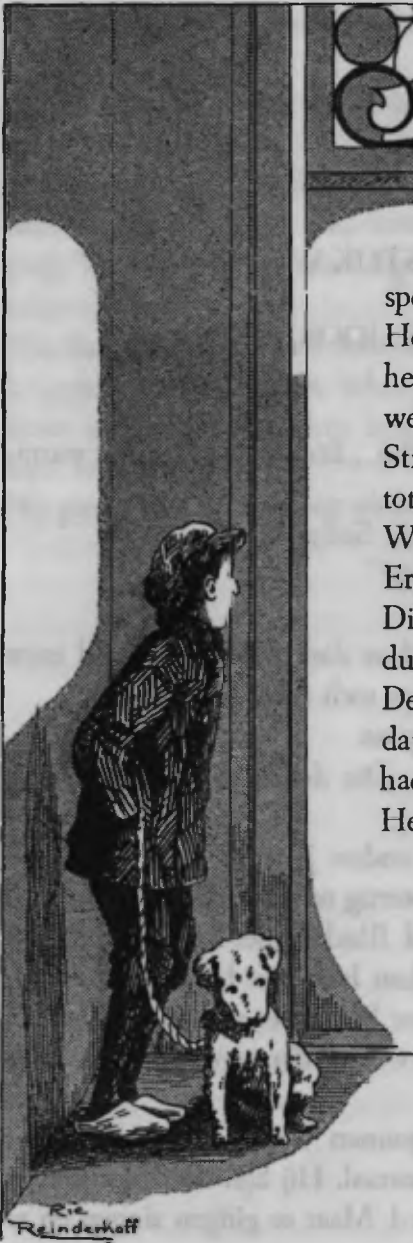
„Woef-woef-woef,” plaagde een andere jongen.

Toen begon Blackie heel nijdig terug te keffen en de juffrouw, die heel even gewiefeld had, of Blackie niet kon blijven, zei:

„Zie je wel, kereltje, de hond kan hier niet blijven.”

Sally bracht zijn hondje niet naar huis. Het was daar zo stil en het dier zou daar zo alleen zijn. Neen, dan moest hij ook maar buiten blijven, hoor.

Sally wachtte tot het feest begonnen was en sloop toen met Blackie naar een hoekje van 't portaal. Hij kon daar niet precies horen, wat er binnen gezegd werd. Maar ze gingen zingen en er

speelde nu mooie muziek ook.
Hoor, daar klonk weer het lied van
het Kind, Dat in stro en in doeken
werd gelegd.

Stil als een muisje luisterde Sally,
tot ze uitgezongen waren.

Wat zou er nu komen?

Er begon een meneer te praten.
Die had zo'n harde stem. Sally kon
duidelijk verstaan wat hij zei.

De meneer vertelde het verhaal,
dat omoe hem zo dikwijls verteld
had. Van de Heere Jezus, Die in de
Hemel woonde en naar de aarde
was gekomen, omdat Hij
zo'n meelij had met de
mensen. Die mensen de-
den zoveel kwaad, dat ze
niet meer in de Hemel
konden komen. En nu
maakte de Heere Jezus, dat
alle mensen weer zalig
konden worden. Je mocht
alles tegen de Heere Jezus

zeggen. Hij leefde nu nog en luisterde altijd. Hij wilde je ook altijd helpen.

„Maar dan luistert Hij naar mij ook,” bedacht Sally. „Zou Hij me willen helpen? Zou Hij kunnen maken, dat ik Blackie mag houden?”

De meneer vertelde verder hoe de Heere Jezus geboren was. In een stal in Bethlehem en er waren zo maar Engelen uit de Hemel gekomen en die hadden zo prachtig gezongen.

Toen zweeg de stem van de meneer en de kinderen begonnen zo'n lawaai te maken, dat Sally niets meer kon horen.

„Nu krijgen ze zeker lekkers,” dacht Sally. „Een krentenbol of lekkere chocolademelk. Hè, ik zou er trek in krijgen.”

Hij wachtte nog even, maar dan ging hij de straat weer op. Als hij wilde, kon hij ook wel lekkers gaan kopen. Hij had geld. Maar de winkels waren toch dicht.

Maar dat was niet erg. Er waren kraampjes genoeg in de buurt. Het tentje van baas Leeuwerink was vlakbij. Die verkocht warme erwtensoep en leverworst. Daar ging hij wat van kopen. En hij zou Blackie ook wat geven.

Arme Blackie. Nog een paar dagen en dan zou hij niet meer bij hem kunnen blijven.

Waar zou hij dan komen?

Hij nam het diertje op en borg het lekker warm onder zijn jekkertje.

En toen ging hij op weg naar het kraampje.

HOOFDSTUK VI

OP WEG NAAR OMOE

In het tentje van baas Leeuwerink brandde een olielamp. In de verte kon je het schijnsel al zien. Om er te komen, moest je het grachtbruggetje weer over.

Midden op dat bruggetje bleef Sally staan en keek hij op naar de donkere hemel. Als er nu weer eens Engelen te voorschijn kwamen! Blinkende Engelen, die heel mooi zongen. Sally huiverde van ontzag. Wat zou je daar erg van schrikken.

Maar och, dat gebeurde nu vast niet meer. De Engelen bleven in de Hemel. Bij de Heere Jezus. Die woonde daar bij Zijn Vader.

Maar omoe had ook gezegd, dat de Heere Jezus je altijd kon horen. Dat was dan toch vast en zeker waar.

Sally keek op naar de sterren. Toen zei hij zacht: „Heere Jezus, dit is Blackie. We kunnen geen belasting voor hem betalen en nu moet hij vóór Nieuwjaar weg. Wil U alstublieft maken, dat ik hem mag houden?”

Blackie jankte zachtjes. De kou drong door het jasje van zijn baasje heen en deed hem rillen.

Sally sloot gauw zijn jasje en liep toen vlug op het kraampje toe. Wat was 't gezellig bij baas Leeuwerink. De erwtensoep dampte en het was er zo licht.

Veel klanten had de baas niet. Een man stond een kop soep te drinken en hij at er tegelijk zijn boterhammen bij op. Hij was zeker chauffeur, want hij leunde tegen een grote vrachtauto. Baas Leeuwerink keek lachend naar zijn nieuwe klantje.

„Zo, jochie, heb-ie ook trek?”

Sally legde verlegen een kwartje op de tafel en zei: „Een kom soep voor mij en een stuk leverworst voor Blackie, alsjeblieft.”

De koopman schudde het hoofd. „Daar kom je aan te kort, manneke.”

Sally legde zijn andere kwartje ook neer en kreeg toen nog geld terug.

„Hier is de soep en daar ligt de worst. Eet maar lekker warm op,” zei de vriendelijke koopman.

De chauffeur keek lachend toe, hoe gulzig de jongen zijn soep uitdronk. Een groot stuk worst had hij aan Blackie gegeven.

„Mag mijn hond de kom uitlikken, baas?”

„Nou . . . ,” weifelde de man. „Erg netjes is dat niet, hè? Affijn, ga je gang maar. Veel klanten krijg 'k vandaag niet en 't is morgen feest.”

De chauffeur rekte zich uit.

„Ziezo, nu ik lekker warm ben van binnen, kan ik er weer tegen. Ik ga nu maar eens verder.”

„Waar moet je heen?” vroeg baas Leeuwerink.

„Naar de Lindestraat en terug,” zei de chauffeur.

„Dat is niet naast de deur.”

De Lindestraat? Sally veerde op. In de Lindestraat woonde omoe. O, als hij daar nu vanavond eens komen kon. Wat zou dat heerlijk zijn.

„Baas,” vroeg hij, „mag ik meerijden naar de Lindestraat? Ik moet naar mijn omoe toe.”

„Zo'n kleine hummel als jij hoort al op bed te liggen,” lachte de

chauffeur. „Vinden je vader en moeder dan goed, dat je op stap gaat naar je grootmoeder?”

Sally gaf geen antwoord op die vraag, maar herhaalde zacht: „Ik moet naar de Lindestraat. Als ik niet mee mag rijden, ga ik lopen.”

„Nou, nou, zo'n onmens ben ik niet, hoor. Jij mag met me meerijden. Wacht, ik zal je in de wagen tillen, want 't is erg hoog. Je wilt zeker het liefst bij me zitten, hè? Moet dat mormeltje ook meerijden?”

„Alstublieft, meneer,” zei Sally beleefd. „Hij doet niets.”

„Nee, dat zou er nog bij moeten komen ook,” lachte de chauffeur en hij sloot met een slag het portier. „Daar gaan we dan.”

Lekker in een hoekje geleund zat Sally naast de chauffeur. Hè, wat was dat een fijne rit.

Toet-toet-toet. . . . Dwars door de stad reden ze saampjes. Wat een fijne lichtjes en o, wat een mensen.

En toen reden ze twee grote bruggen over. Dat ging veel langzamer, maar dat was niet erg, want in het water zag je de lichtjes nog een keer en dat was zo mooi om te zien.

Toen ze over de bruggen waren, riep de chauffeur: „Ziezo, kereltje, dit is de Lindestraat. Waar moet je ergens zijn? Vooraan of achteraan? Deze straat is wel een kilometer lang.”

„Helemaal achteraan,” zei Sally en hij vond het echt fijn, dat hij nog even lekker kon blijven zitten.

„Daar gaat-ie dan weer,” zei de man en hij liet zijn wagen over de bultige keien daveren.

In een ommezien waren ze de straat uit. Boem, de auto stopte zo onverwacht, dat Sally met Blackie naar voren schoot.

„Hier is het, kereltje. Kun je het verder vinden? Ik ga nu gauw naar moeder de vrouw en dan begint mijn Kerstfeest ook.”

Daar stond Sally met zijn hondje in de armen op de bultige keien

en keek de auto na. Maar hij moest vlug maken, dat hij op de kleine steentjes kwam, want er daverde alweer een auto aan en nog een en daar kwam de tram aanstuiven. Wat was het hier druk.

„Voor de auto heeft de Heere Jezus vast en zeker gezorgd,” dacht Sally. „Hij maakte, dat ik naar omoe kon gaan.”

Kijk, daar was de kruidenierswinkel, waarboven omoe woonde. Dezelfde plaat hing nog voor het raam. Er stond een klein meisje op, dat in een boterham hapte. Hè, wat lekker! Hij had alweer honger, maar bij omoe kreeg hij vast wel een boterham, hoor.

Hij trok aan de bel van omoe's huis. Wat zou die omoe een ogen opzetten.

Eénmaal, tweemaal, driemaal. Zo, driemaal bellen voor omoe. Nu zou ze opstaan uit de stoel, die zo gezellig kraakte. Nu zou ze haar breikous wegschuiven en denken: Wie belt daar op de late avond? En dan . . .

Daar vloog de deur open. Die werd met een touw van boven opengetrokken. Zo hard, dat de deur tegen de muur smakte.

„Wie daar?” riep een harde stem.

„Dat is omoe niet,” dacht Sally. „Dat is een van de buurvrouwen, die opendoet, maar ik heb toch driemaal gebeld.”

„Ik ben het. . . . ik en Blackie,” riep Sally's verlegen, dunne stemmetje, maar hij werd niet verstaan, want van bovenaf werd geroepen: „Als je bij juffrouw Lievekens moet zijn. . . . Die is niet thuis. Die ligt in het ziekenhuis. En trek de deur goed dicht alsjeblijft, anders staat hij te klepperen en dan moet ik weer naar beneden komen om hem dicht te doen.”

Pats! Sally trok de deur dicht en stond weer op straat. Omoe niet thuis. O, wat was dat vreselijk.

HOOFDSTUK VII

TERUG NAAR HUIS

De teleurstelling was zo groot, dat Sally de tranen over de wangen biggelden. Hij veegde met zijn mouw langs zijn ogen.

En de hond was zo zwaar en hij voelde de kou weer zo erg.

„Ik kan je niet langer dragen, Blackie,” zei hij zacht. „Heus niet.”

Maar het beviel Blackie helemaal niet, dat hij zo maar met zijn pootjes op die koude grond werd gezet. Hij krabde Sally tegen de benen, alsof hij wilde zeggen: Toe nou, baasje, berg me nou maar weer op mijn warme plaatsje.

Zuchtend nam Sally zijn vrachtje weer op. En nu moest hij terug naar het huis van tante Saar en oom Levi. Maar waar was dat huis ergens? Aan de andere kant van de stad helemaal! En nu was er geen auto, die hem vlug en veilig en lekker warm dwars door die drukte bracht. Maar in ieder geval moest hij de lange Lindestraat aflopen tot hij bij de bruggen kwam. Die moest hij over en dan zou hij wel verder zien.

Steeds zwaarder werd het vrachtje onder zijn jas. Hè, hè, even uitrusten op de stoep van een huis. Maar als hij zat, blies die nare wind zo om zijn oren.

Hij hees Blackie wat hoger op en leunde even tegen een lantarenpaal. Dan werd je niet zo koud en je rustte toch een beetje uit.

Och, kijk daar. In het licht van de lantaren zag hij een stuk karton liggen. Fijn, dat kon hij in zijn klomp leggen, dan sieperde het koude sneeuwwater niet meer zo naar binnen.

Eén van de voorbijgangers, die niet begrijpen kon, dat iemand stil kon staan in de kou, riep: „Ga toch naar huis, jochie.”

Een ander, die het hoorde, zei: „Dat zwerversvolk loopt liever op straat, man. Dat houdt niet van thuis zitten.”

Ach, die man moest eens weten, hoe Sally naar omoe verlangde. Koud en verkleumd sukkelde hij verder tot hij bij de bruggen kwam. Het was nu heel wat stiller geworden. De weinige voorbijgangers hadden hun kragen opgezet en liepen bijna op een drafje om maar vlug over die koude brug te komen.

Maar Sally vergat bijna zijn ellende, toen hij al die mooie lichtjes weer zag. Rood en wit en groen. Je zag ze in het water en boven het water. En in de verte tjoekte een spoortrein met twee grote, vurige ogen voorop over de spoorbrug. Lekker licht was het in die trein. Licht en warm.

Toen de trein verdwenen was, sukkelde Sally de voetbrug over. Nu had hij geen oog meer voor het moois. De wind beet hem in de oren en Blackie hing loodzwaar in zijn armen.

En toen opeens . . . o, wat was dat heerlijk. Hij voelde de wind niet meer.

Hoe dat kwam? Er was een nis op de brug. In die nis stond een bank en de muur er omheen was niet van traliewerk, maar van steen en die hield de kou tegen.

Hè, Sally ging op die bank zitten en trok zijn voeten omhoog.

Eigenlijk kon hij ook wel even op de bank gaan liggen.

Hè, wat rustte hij fijn uit. Maar de bank was van steen en langzaamaan drong de kou door zijn dunne kleren. Doch dat

voelde Sally niet meer, want hij viel door vermoeienis overmand in slaap. Slapen wilde hij. . . . alleen nog maar slapen met Blackie dicht tegen zich aan.

En in zijn droom zag hij omoe en ze zong voor hem. . . . Stille nacht – heilige nacht. . . . Davids Zoon werd geboren.

HOOFDSTUK VIII

SALLY WORDT GEVONDEN

K lak — klak — klak. . . .

Joris, de politie-agent, liep over de brug. Hij had geen last van de kou. Hij had een dikke jas aan en zijn handen lekker warm in de zakken. En op zijn hoofd droeg hij een berenmuts.

Een politie-agent met een berenmuts? Dat mocht best, hoor, als het zo koud was.

De brug lag nu helemaal verlaten, helemaal leeg.

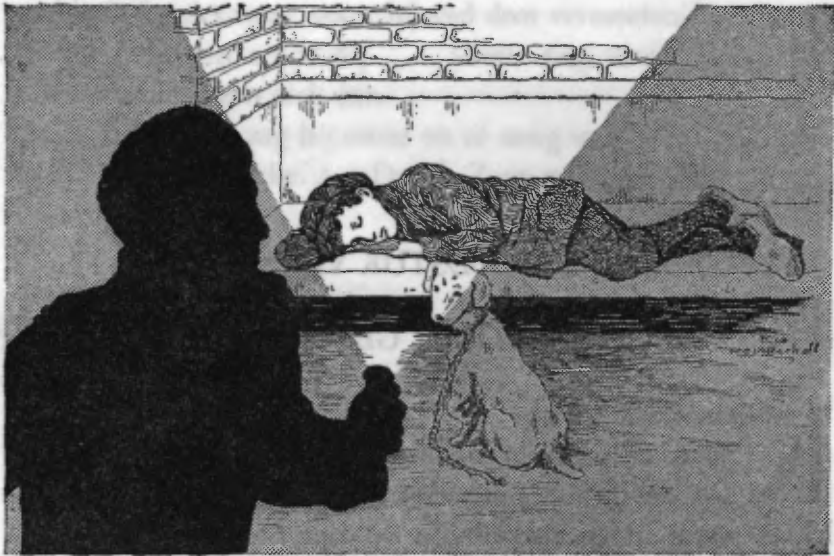
Joris bleef midden op de brug staan en keek omhoog naar de sterrenhemel. Kerstnacht! Morgen zou het Kerstmis zijn. Heel vroeg zouden de mensen zich naar de kerken spoeden.

In sommige kerken was de kribbe van Bethlehem nageemaakt en je zag veel kerstbomen. Maar wat had dat allemaal voor waarde, wanneer het geen Kerstfeest was in je hart? Kerstfeest in je hart, dat betekende, dat je wist dat de Heere Jezus ook op aarde was gekomen voor jezelf.

Joris keek blij. Stond daar glimlachend op die lege brug.

Maar opeens verstrakte zijn gezicht. Wat hoorde hij daar? Jankte er ergens een hond?

Hij keek om zich heen, maar op de schemerig verlichte brug kon hij geen levend wezen bespeuren.

Toen hij verder wilde drentelen, hoorde hij weer duidelijk janken.

Wacht eens, dat moest uit die nis komen. Zeker een hond, die zijn baas kwijt was.

Joris haalde zijn zaklantaren te voorschijn en liet het licht in de donkere ruimte schijnen.

Wat was dat? Een kind? Een slapend kind en dat met deze vrieskou?

Het hondje, dat gejankt had, zat naast de bank op de grond. Een flard van een rafelig touw hing aan zijn halsbandje. Hij sloeg met zijn staartje, toen de agent zich over de bank heenboog. Het was net of het arme dier begreep, dat de agent zijn baasje wel wakker zou maken.

Maar hoe Joris het arme zwervertje ook heen en weer schudde, hij bewoog zich niet. De agent greep de pols en voelde, dat die

maar zwak klopte. Hij begreep, dat het jongetje niet sliep, maar bevangen was door de kou.

Hij weifelde even en trok dan zijn eigen dienstjas uit. Toen hij die over het bewegingloze lichaampje gespreid had, droeg hij het naar de brandweerkazerne in de buurt. Daar was een telefoon en daar belde hij het ziekenhuis op.

De ziekenauto stond klaar om uit te rukken. Nog geen tien minuten later stopte de grote, witte auto voor de kazerne. Twee broeders stegen uit en knikten bezorgd. Het kereltje was bewusteloos.

Zou hulp nog wel baten? Voorzichtig droegen de mannen het kereltje in de auto.

Blackie, die achter de agent was aangelopen, wilde zijn baasje volgen.

„Nee, baasje, voor hondjes is er geen plaats in een ziekenauto, hoor,” zei één van hen en de andere zeide: „Hij zoekt zijn huis wel op, wanneer hij alleen achterblijft.”

Maar Blackie wilde niet alleen achtergelaten worden. Hij begon te janken en toen het portier dichtgeslagen werd, jankte hij zo huilend, dat Joris zijn vinger in de oren stopte. Hij deed de deur van de cabine open en zei tegen de chauffeur: „Zeg eris, wat moet ik beginnen met dat mormel? Hij zet de hele boel op stelten. Als er geen plaats is in de auto, dan neem jij hem maar bij je, hoor.”

„Zet hem hier maar neer,” zei de goedgehartige chauffeur.

Zo kwam Blackie voor de tweede keer in een auto terecht.

Joris, die weer vlug zijn warme jas aangeschoten had, keek de auto na.

„Stakkertjes,” zuchtte hij, „stakkertjes . . .”

Klak-klak-klak . . . Toen stapte Joris weer verder.

HOOFDSTUK IX

IN HET ZIEKENHUIS

Sally lag in zijn bedje en hoorde zingen. . . .

Stille nacht. . . . heilige nacht. . . .

O, wat was dat mooi! Och, hij droomde vast en zeker, want het was toch zo koud en zo naar op straat.

Nee, niet zijn ogen opendoen, want dan zou hij wakker worden en dan was alles weer zo naar.

Sally's lippen bewogen zich.

„Blackie. . . . Blackie. . . . Waar is omoe?”

Werd geboren in Bethlehems stal. . . .

„Ja, ja, in een stal. . . .” glimlachte hij. „In hooi. . . . nee, in stro. . . . Maar niet voor mij. . . . mij wil Hij niet helpen.”

De zuster, die naast hem zat, boog zich over hem heen.

„Jongetje. . . . jongen. . . . word eens wakker en drink deze melk eens op.”

Toen deed Sally zijn ogen wijd open. Droomde hij niet? Maar waar was hij dan? . . . Was hij. . . .?

„Ben ik. . . . ben ik in de Hemel?” Hij hoorde zingen.

„Zijn dat de Engelen?” beefde zijn stemmetje.

De vriendelijke zuster schudde het hoofd. „Je bent in het ziekenhuis en dat zijn zusters, die zingen. Het is Kerstmorgen.”

„In het ziekenhuis?” Sally kijkt zo verwonderd. „Maar ik was niet ziek.”

„Nee, kereltje, maar je bent gaan slapen in de kou en daarom moet je hier maar eens heel erg warm worden. Heb je honger?” O ja, honger heeft Sally wel. En dorst ook. Met grote teugen drinkt hij van de lekkere, warme melk.

„Zo,” zegt de zuster, „nu moet je weer gaan slapen en dan mag je straks vertellen, hoe je heet en waar je woont.”

Ja, Sally wil wel gaan slapen, maar eerst moet hij weten waar Blackie is.

„Blackie? Is dat je hondje? De zuster, die je vannacht haalde, vertelde me, dat die ook in het ziekenhuis opgenomen is. Maar die mag niet hier boven, hoor. Stel je voor, een hondje op de zaal. Nee, hoor, ga maar gauw slapen.”

Toen Sally weer wakker werd, boog de zuster zich over hem heen.

„En nu wil ik wedden, dat ik al weet hoe je heet. Jij bent Sally de Leeuw, hè? Ik geloof, dat er bezoek voor je is.”

Ja, er was bezoek voor Sally. Kijk, daar kwam oom Levi de zaal opstappen. Hij had een beetje gehuild.

„We zijn zo geschrokken, jongen, toen je niet thuis was. We vonden je bed leeg en tante Saar dacht, dat je nog met jongens op straat was, maar ik zei: „Dat doet Sally niet.” En toen ben ik naar het politie-bureau gegaan en daar hoorde ik, dat er hier een jongetje gebracht was met een hond. Hoe kwam je zo ver van huis, Sally?”

Maar ja, als Sally dat wil vertellen, wordt hij zo moe. De zuster ziet het en legt haar hand op de schouder van de man.

„Onze patiënt mag niet zoveel praten, hoor. Nu moet hij lekker weer gaan slapen.”

Dan mag oom Levi nog niet naar huis gaan. Eerst moet hij

met de dokter praten. En er is ook een andere heer bij. En dan moet hij vertellen, hoe het kwam, dat Sally zo helemaal alleen op straat zwierf op die koude, late avond.

Oom Levi had Sally als pleegkind aangenomen. Maar voor een pleegkind moest je goed zorgen, even goed als voor je eigen kind. Oom Levi krabt zich eens achter het oor.

Ja, zie je, het viel niet altijd mee om door de zorg van zo'n kind gebonden te zijn. Hij was een lief jongetje, maar als ze een ander tehuis voor hem konden vinden, was het hem wel goed.

„U hoort er nog wel meer van,” zegt de dokter.

Ja, oom Levi hoort er wel meer van. Na een paar dagen krijgt hij bezoek van een heer en die zegt, dat hij heeft geïnformeerd in de buurt en op school en dat nu is uitgekomen, dat hij Sally heel dikwijls thuis houdt uit school en dat mag nu eenmaal niet.

Oom Levi en tante Saar krijgen Sally niet meer terug. Er zal een ander tehuis voor hem worden gezocht.

Oom Levi kijkt beschaamd naar de grond. Hij zal zijn kleine kameraad nog wel missen.

Maar tante Saar haalt haar schouders op. 't Was een lief kereltje, daar niet van, maar 't was een hele zorg en hij had het bij hen niet naar zijn zin. Misschien mag hij nu zijn hond ook wel houden.

„De portier wilde Blackie wel kwijt, maar ik heb gezegd, dat de politie-agent terug kon komen om te controleren.”

Tante Saar knikte.

„Zo is 't beter,” zei ze. „Hij zal er nu zijn, als Sally weggaat.”

HOOFDSTUK X

BIJ OMOE LIEVEKENS

En nu gaan we eens kijken bij omoe Lievekens. Omoe Lievekens, die ook in een ziekenhuis lag.

Op haar zaal stond geen kerstboom. Nee, die stond alleen op de kinderzaal. Maar omoe Lievekens had geen kerstboom nodig om Kerstfeest te vieren. Zo heel stilletjes lag ze maar te denken aan de Heere Jezus, Die ook voor haar op de wereld was gekomen.

En ze dacht ook aan Sally, haar kleine pleegzoontje, dat in de oorlog zo heel lang bij haar had gewoond. Ze kon zo heel erg naar hem verlangen. Nooit kwam hij meer bij haar op visite.

Zij had hem ook van de Heere Jezus verteld. Zou hij al haar verhalen weer vergeten zijn?

Een traan biggelde over haar oude, rimpelige wang. De zuster, die juist haar bed wilde opschudden, stak waarschuwend haar vinger op.

„Pas op, hoor, zo word je niet gauw beter en dan mag je ook nog niet naar je huisje.”

Omoë schudde verdrietig het hoofd.

„Ik wil veel liever niet meer beter worden, zuster. Ik ben daar zo alleen.”

Zuster slaat haar arm om het lieve oudje.

„Heb je dan helemaal geen kinderen en geen kleinkinderen?”
Weer schudt ze het hoofd. Neen, ze heeft wel een zoon en een dochter gehad. Haar dochter is jong gestorven en haar zoon woont in Indonesië.

„In de oorlog heeft ze een klein jongetje in huis gehad,” verklapt het oudje, dat naast haar ligt. „En die wil ze toch zo graag nog eens een keer zien. Misschien zou zuster wel kunnen maken, dat dat jongetje eens naar 't ziekenhuis kwam.”

Zuster knikt blij.

„Maar natuurlijk. . . . als omoetje in de oorlog zo goed voor dat kereltje gezorgd heeft, zal hij nu toch zeker wel bij haar willen kijken. Omoe moest maar eens precies vertellen, waar het jongetje woonde.”

Omoe geeft het adres op en ze vertelt zoveel over Sally en over zijn hondje.

En de zuster praat er weer over aan tafel met de andere zusters en dan verslikt één van de zusters zich bijna, om te vertellen wat ze denkt. Ze denkt, dat zij dat jongetje op haar zaal verpleegt. Hij heet Sally en hij heeft een hondje. O, als het eens waar was! Zuster staat na tafel direct op en glipt naar de kinderzaal.

„Sally,” zegt ze, „ben je in de oorlog bij omoe Lievekens in huis geweest?”

„Ja,” zegt Sally. „Ik was naar haar toe gegaan met Kerstmis, maar ze was niet thuis. Ze lag in een ziekenhuis.”

Nu weet de zuster genoeg. Ze gaat terug naar haar zaal en buigt zich over omoe Lievekens heen.

„Als u heel flink bent,” zegt ze, „en niet erg schrikt, zal ik u eens heel prettig nieuws vertellen. Uw vroegere pleegzoontje ligt hier ook in het ziekenhuis.”

„Is. . . . is hij dan ziek?” stottert het oudje.

„Hij is ziek geweest, maar hij is weer bijna beter,” lacht zuster

Stien. „We gaan aan de directrice vragen, of hij bij u op visite mag komen.”

Kijk, nu huilt omoe Lievekens weer, maar nu zijn het tranen van blijdschap. Haar Sally, haar jongetje, is dicht bij haar en ze zal hem misschien gauw zien. Nu wil ze wel weer beter worden. Ze huilt en ze lacht tegelijk. O, wat is ze blij.

En alle oudjes van de zaal ook. En die zijn ook nieuwsgierig. Nu zullen ze misschien allemaal Sally gauw zien.

HOOFDSTUK XI

OMOE EN SALLY

Sally mag op bezoek gaan bij omoe. Hij is zo blij. Hij ligt met spanning te wachten tot zuster Stien hem zal komen halen.

Zal zij hem dragen? Nee, hoor! Hij mag heel voorzichtig aan de hand van de zuster lopen.

Enig zo'n wandeling! Sally gaat over de gang en komt in de lift. Leuk zo'n ritje naar boven.

„Nu zijn we zó bij je omoe,” zegt zuster Stien.

O, dan krijgt Sally een kleur van plezier.

Wanneer hij de zaal op komt, zoekt hij verschrikt in 't rond. Al die vreemde, oude vrouwtjes met die eendere mutsen. . . . zijn omoe is er niet bij!

„Sally. . . . Sally.”

O, daar is ze. Sally maakt aanstalten om naar haar toe te lopen, maar zuster Stien houdt hem tegen.

„Zachtjes aan, kereltje,” fluistert ze. „Te veel opwindning is niet goed voor je omoe.”

En dan omhelzen die twee elkaar.

De oude vrouwtjes van de zaal huilen. Zuster Stien heeft ook tranen in de ogen. Maar die wil het niet weten. Ze klapt in de handen en roept: „Vandaag vieren we allemaal feest mee met

omoe en met Sally. Ik ga voor allemaal een lekkere beschuit smeren met dik boter en suiker.”

En dan moet Sally vertellen. Hij vertelt àlles. Dat hij zo alleen was de avond voor Kerstmis en dat Blackie weg moest en dat hij zijn hond toen maar naar omoe wilde brengen.

Hij vertelt ook, dat hij de Heere Jezus gevraagd had hem te helpen.

Dan kijkt hij omoe aan.

„Is het allemaal waar, omoe, van de Heere Jezus?” vraagt hij.

Omoe legt haar bevende hand op de zijne.

„Het is allemaal waar, jongetje. Hij waakt over jou en over mij en het is Zijn werk, dat we elkaar gevonden hebben.”

HOOFDSTUK XII

SLOT

Waar zal Sally nu naar toe gaan, als hij beter is? Ja, eigenlijk is hij al beter. Hij mag de zuster helpen met allerlei karweitjes. Hij mag boterhammen uitdelen en bekers melk inschenken. Af en toe mag hij op bezoek gaan bij omoe.

En omoe. . . . O, die knapt zo goed op. Ze mag nu gauw naar huis terug.

„Ik zal aan de dokter vragen, of je weer met mij mee mag,” zegt ze. „Ik kan nog best voor je zorgen.”

Maar de dokter haalt de schouders op. Neen, dat vindt hij niet goed, hoor. Zo'n oud vrouwtje kan niet voor zo'n robbedoes zorgen.

Ja, waar moet Sally dan heen?

De dokter schrijft een brief naar het Rode Kruis. Hij vraagt, of er dan helemaal geen familie van het kleine Jodenjongetje overgebleven is.

En het Rode Kruis speurt en speurt en dan komt er op een dag een juffrouw naar het ziekenhuis. Bezoek voor Sally!

Maar Sally kent die vreemde dame niet. En toch is zij zijn zuster. Ze omarmt haar broertje en zegt, dat ze hem nog heel goed herkent aan zijn grappige, zwarte krullebol.

Dus Sally heeft een zuster!

„Ben je helemaal voor mij?” vraagt hij en hij durft haar bijna geen Hanna te noemen. „Mag ik dan bij jou komen, Hanna?” vraagt hij. „En mag ik dikwijls bij omoe Lievekens op visite gaan?”

„Ja, maar wie is omoe Lievekens?”

Nu, dat zal Sally haar eens eventjes uit de doeken doen. Hij vertelt zijn zus van die lieve omoe, die zo goed voor hem gezorgd heeft en hij vertelt ook van Blackie.

„En ligt ze hier in het ziekenhuis? Dan ga ik eens met haar praten.”

Dan gaat Hanna op bezoek bij omoe en dan maken ze samen een fijn plannetje. Zij zal haar kamer opzeggen en in omoe's huisje gaan wonen. Sally en Blackie mogen mee. En later, als omoe beter is, zal die ook bij hen in huis komen.

Of Hanna dan niet werken moet? Jawel, hoor, maar zij is zo jong en zo sterk, dat ze best omoe ook kan helpen. Omoe zal een heerlijk leven krijgen.

Of de dokter dat nu wèl goedvindt? Ja, hoor. Hij schudt Hanna de hand en zegt, dat hij best gelooft, dat zij wel kan werken voor twee.

Weer is het Kerstmis.

Omoe en Sally zitten om de tafel in omoe's huisje. Blackie ligt in een mandje bij de kachel, die zo gezellig snort.

Sally haalt zijn neus hoog op. Hij ruikt chocolademelk. En appels, die liggen te smeulen in de as. Op de tafel brandt het theelichtje en de koppen en schotels staan al klaar.

Hanna staat bij de radio en draait aan de knoppen. Er klinkt gezang in de kamer:

Ere zij God in de Hoge,
Vrede op aarde . . .

„Dat hebben de Engelen gezongen,” zegt Sally. „Het staat hier in.”

Hij wijst op de Bijbel, die voor omoe op tafel ligt en waaruit ze de Kerstgeschiedenis zal voorlezen.

„Geef Heere, dat Hanna dit ook gaat geloven,” bidt omoe zacht.

„Want dan pas is alles goed.”